

EN REPLIK TILL SONJA ÅKESSON
- en februaridag 2009

Du undrar hur det står till, "egentligen".

Jotack, "någorlunda",
"synd att inte klaga" -
var det inte så Du brukade säga,
hostande, självironiskt leende?

Jag lever ett lugnt liv
på Linnégatan 42, med hustru och katt,
på gångavstånd till barnbarn, Coop och T-bana.
Rotmos och pölsa kokar vi inte ofta,
koppabyttorna putsas bara pliktskyldigt,
och skrivmaskinen min här i hörnet
står ofta tyst, förebrående tyst.

Alltmer sällan finner jag tvingande skäl
att utnyttja den.
Debatterna lockar mig inte längre,
proklamationerna känns otidsenligt överspelade
och kriserna ter sig bara alltför välbekanta -
som tröttsamma upprepningar
av läggens gulnande rapporter om övervåld,
fjärran och hemmavid.

"Inget nytt under solen", alltså? Nejnej!
Och vem hade väl väntat sig annat -
förutom de oskuldsfullt oerfarna?

Men att något skrämmande annorlunda
pågår därute i mörkret kan inte förnekas,
även om Marknadens nyspråk
nogsamt undviker all klartext
om det plågsamt uppenbara.
Och de gamla termerna, våra invanda paroller,
fordom explosivt laddade av vrede,
har ju sen länge förpassats
till museet för obsoleta barnsligheter.

Frestelsen ligger därmed nära till hands
för den trötte: tigandet som undanflykt,
tillflykt, gömställe.

Jag förnekar den inte,
har svårt att värja mig mot den,
mot tystnaden som växer som en svulst -
i samma takt som vännerna
(våra gemensamma gamla vänner)
en efter en försvinner in i mörkret,
in i dimman.

Och ändå, trots allt,
som en patetisk, trotsig besvärjelse
mumlar jag stundom vårt gamla mantra
(det gamla valspråk jag själv numera
så dåligt lever upp till):

Varje dag någon rad, några ord,
ännu några trevande försök
att hålla fast det hastigt flyende.
Tigandet förtorkar tungan,
och aldrig utnyttjade skrumpnar orden samman
till dammråttor, virvlande bort
i det kyla golvdraget -
i detta vårt alltmer krackelerande folkhem.

LENNART FRICK

1.2.2009